

POSTANOWIENIE

Dnia 14 września 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Iwulski (przewodniczący)

SSN Beata Gudowska (sprawozdawca)

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z wniosku R. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 września 2010 r.,

zażalenia wnioskodawczyni na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 27 kwietnia 2010 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2010 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił zażalenie ubezpieczonej R. D. na postanowienie tego Sądu z dnia 18 marca 2010 r., którym przywrócono skarżącej termin do wniesienia skargi kasacyjnej i jednocześnie skargę odrzucono, gdyż zażalenie nie zostało opłacone. Odrzucenie skargi kasacyjnej nastąpiło także z powodu jej nieopłacenia. Sąd drugiej instancji rozważył, że zgodnie z art. 36 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398) w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych apelacja, zażalenie, skarga kasacyjna i skarga o stwierdzenie podlega opłacie podstawowej

w kwocie 30 zł. Zażalenie zostało wniesione przez adwokata, więc stosownie do art. 130² § 1 k.p.c. powinno zostać bez wzywania opłacone, pod przewidzianym w art. 130² § 3 k.p.c. rygorem odrzucenia. Sąd miał przy tym na względzie uchylenie wymienionego przepisu z dniem 1 lipca 2009 r. (art. 1 pkt 3 lit a ustawy z dnia 5.12.2008 r. zmieniającej kodeks postępowania cywilnego, Dz. U. Nr 234, poz. 1571) oraz treść art. 8 ust. 1 ustawy zmieniającej, stanowiący, że do postępowań wszczętych – tak jak niniejsza – przed dniem wejścia zmiany w życie stosuje się przepisy dotychczasowe.

W zażaleniu pełnomocnik ubezpieczonej, wnosząc o uchylenie zaskarżonego postanowienia, zarzucił naruszenie art. 117 § 1 w związku z art. 130 § 1 k.p.c., wyrażające się błędnym stanowisku, że zażalenie podlegało opłacie, wskazując że ustanowienie pełnomocnika z urzędu oznacza jednoczesne zwolnienie strony od kosztów sądowych. Przyznał, że postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 4 lutego 2010 r. w przedmiocie ustanowienia dla ubezpieczonej pełnomocnika nie zawierało w swej treści orzeczenia o zwolnieniu od kosztów, jednak „w samej rzeczy” przesłanka ta stanowiła istotę tego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

O zwolnieniu od kosztów sądowych orzeka sąd, jeżeli więc, tak jak w rozpoznawanej sprawie, nie wydano postanowienia o zwolnieniu ubezpieczonej z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, to brak podstaw do przyjmowania domniemania, że takie zwolnienie przysługuje.

Poza tym pełnomocnik ubezpieczonej, mający dostęp do akt sprawy i utrzymujący kontakt z ubezpieczoną, mógł bez trudu stwierdzić, że jego mocodawczyni zwolnienia od kosztów sądowych nie udzielono oraz że o to nie wносиła. W tej sytuacji miał obowiązek, zgodnie z art. 36 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r., o kosztach sądowych, uiszczyć od zażalenia opłatę w kwocie 30 zł.

Stosownie jednak do uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego, mającej moc zasady prawnej, z dnia 15 czerwca 2010 r. II UZP 4/10 (BSN 2010 nr

6, poz. 18), skarga kasacyjna została złożona przez adwokata lub radcę prawnego po wejściu w życie ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 234, poz. 1571) podlega odrzuceniu tylko w razie niewykonania zarządzenia wzywającego do opłacenia skargi (art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 130 § 1 k.p.c.).

Skarżący nie został wezwany do uiszczenia opłaty, więc zażalenie okazało się uzasadnione i Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398¹⁵ k.p.c. w związku z art. 398²¹ 3 k.p.c.).